

Frelsen

Frelsen forstås som et paradisk liv for sjæl (og evt. legeme) efter døden (evt. Dømedag). Frelst bliver enten alle mennesker eller de rettroende.

Tolkningen af frelsens indhold og tidspunkt har skiftet i hele kirkens historie (s. 103 ff). Normalt har de kristne dog lagt stor vægt på et fremtidigt paradys. Kun i radikal kristendom idag - hvor Gud er blevet et symbol - forstås frelse udelukkende som en nutidig mulighed.

Jordisk kvalitet

Frelsen ligger i, at livet her og nu får håb og mening. Oftest er det en indre livsfylde ved Jesu nærhed. Men det kan også være befrielse fra noget ydre: legemlig og materiel nød eller sågar politisk undertrykkelse.

Tro er et nøglebegreb i al kristendom. Men dens indhold og virkning tolkes meget forskelligt.

Før døden

Alle kristne er enige om, at kun den, der i tro knytter sit liv til Jesus Kristus, livets herre, får et rigere åndeligt (evt. også legemligt-materielt) liv i denne verden.

Efter døden

Her viser uenigheden sig. For de provokationskristne er det Jesus Kristus og ikke *troen på* Jesus Kristus, der fører til paradys. Derfor er en præcis definition underordnet. Generelt ses troen som en *opdagelse* af Guds ubetingede nåde, hvilket straks giver et befriet liv, men ikke en speciel belønning senere.

Anderledes er det for de investeringskristne. For dem fører den rette tro til paradys. Den er en *betingelse* for Guds nåde. Følgelig bliver definitionen livsvigtig; den evige salighed står jo på spil. I praksis forbindes troen med bestemte (s. 100 f)

* *meninger om Jesus*: Jeg tror at... (jeg mener at...)

* *følelser for Jesus*: Jeg tror på... (jeg stoler på...)

* *handlinger, inspireret af Jesus*: Jeg er tro mod... (jeg er trofast mod...)

Alle kristne er enige om, at Guds kærlighed er stor. Der er desuden enighed om, at *før døden*, altså i dette liv, er der kun nogle, der ønsker eller får mulighed for at modtage Guds tilgivelse og accept. Kort sagt: Mange er fortabte.

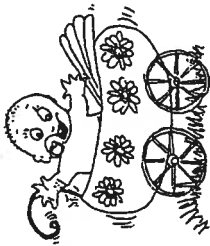
Uenigheden kommer, når Guds kærlighed *efter døden* skal vurderes (NB: tolkes Gud symbolsk, er spørgsmålet naturligvis uinteressant). Her har der i kirkens historie, på tværs af alle officielle skel, altid været 2 holdninger, den investeringskristne og den provokationskristne.

	Investeringskristendom	Provokationskristendom
Gud	kærlig og retfærdig	ubegrænset kærlig
Jesus	korset frelser de kristne efter døden	korset frelser alle mennesker efter døden
Mennesket	en kristen bliver Guds barn	alle er og forbliver Guds barn
Troen	forudsætning for Guds kærlighed	grebthed af Guds kærlighed
Moralen	er objektiv kristen moral	ingen fælles kristen moral
Dåb/konfirmation	betingelse for Guds nåde	udtryk for på Guds nåde
Livet	prøvelse	Guds gode gave
Hvorfor kristen?	for at få et himmelsk liv efter døden	for at få livskvalitet før døden

Investeringskristendom

Denne kristendom trækker *skel* mellem mennesker. Selv om Guds kærlighed er stor, så er den ikke grænseløs og ubetinget. Nej, Gud er også retfærdig, og derfor kan han kun frelse de mennesker, der i tide - før døden - har taget mod hans fremstrakte hånd og dermed har *investeret* i deres evige skæbne. Kun de får gavn af Jesu Kristi offer (soring, gældsbetaling) på korset. Kun de bliver Guds børn. Alle andre må Gud desværre afvise på Dommens Dag. De kom for sent og må nu selv bære de triste konsekvenser. - Se blot KFS-pjecen fra 1992:

FOR LILLE TIL AT
TÆNKE PÅ GUD



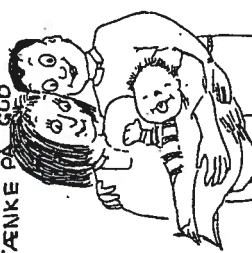
FOR OPTAGET TIL A'
TÆNKE PÅ GUD



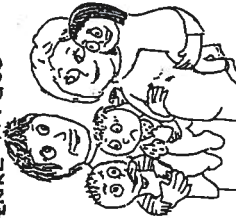
FOR FORVILSKET TIL
AT TÆNKE PÅ GUD



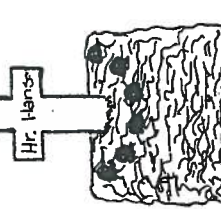
FOR LYKKELIG TIL AT
TÆNKE PÅ GUD



FOR TRAVL TIL AT
TÆNKE PÅ GUD



FOR SENT AT
TÆNKE PÅ GUD



Provokationskristendom

Denne type kristendom hævder, at Guds kærlighed faktisk er ubegrænset og ubetinget. Så hvorfor skulle den standse af døden eller af en manglende trosindsats? Og Guds barn bliver man ikke pga. en aktiv indsats. Nej, alle er det på forhånd. Jesu Kristi offer har frelst alle, og ikke kun dem, der modtager det korrekt og i rette tid.

Desværre er der kun få mennesker, der opdager denne ufattelige nåde. Men når det sker, når et menneske tør stole på Jesus (NB: og ikke på sin tro på Jesus), så "frelses" det her og nu: Dødsangsten er borte, og livet kan man frit engagere sig i - uden at skulle skabe sig over for Gud. Måske bliver der endda overskud til at hjælpe andre mennesker.

Denne provokerende kristendom, mener jeg, er i overensstemmelse med Jesu egen forkyndelse, som man kan se den aftegnet i de ubekvemme udsagn i de 3 synoptiske evangelier (s. 36). Jesus var selv tillidsvækkende; det var ham der fremkaldte (og var ansvarlig for) troen. Og efter opstandelsen tilgav han ubekymret disciplene, selv om de alle havde svigtet ham groft; ja, han krævede end ikke omvendelse eller løfter om bod og bedring. - Da Jesus i øvrigt regnede med, at Dømedag ville komme i morgen, kunne meget få under alle omstændigheder nå at demonstrere den rette, frelsende tro. Og hvordan kunne hans budskab så være et evangelium?

I denne form for kristendom spørges NT-teksten naturligvis ikke om, hvem der frelses. Hovedspørgsmålet bliver: Hvorfor handler Gud dog så provokerende, at han frelser alle?

Jeg mener, at investeringskristendommen opstod, da urkirken så sig nødsaget til at omtolke Jesu radikale budskab om Guds grænseløse kærlighed til budskabet om Guds kærlighed til de kristne. Og efter som NT-skrifterne netop er udvalgt af urkirken, kan det ikke undre, at hovedtendensen er den investeringskristne. I tekst efter tekst får man svar på det grundspørgsmål, denne form for kristendom stiller: Hvem får del i Guds nåde? Og hvordan bevares den?